

FOAIE PAROHIALĂ

30 iulie - 5 august 2023

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

Începe Postul Adormirii Maicii Domnului marți, 1 august 2023

1. Pentru nimic în lume și de dragul nimănui nu trebuie vreodată săvârșită o faptă rea; dar, pentru a fi de folos celui lipsit, se cade uneori să lăsăm de bunăvoie o binefacere începută, preschimbând-o în acest fel în altă binefacere mai mare. Fapta bună nu se pierde, ci dimpotrivă, e strămutată atunci în mai bine. Fără dragoste, luate pe dinafară, faptele, ca atare, rămân sterpe; în schimb, până și cea mai mică și neînsemnată faptă, săvârșită din suflet, cu dragoste, își aduce negreșelnic rodul deplin. Ochiul lui Dumnezeu cumpănește într-adevăr mai curând gândul din care fapta omului porcede, decât fapta ca atare, privită pe dinafară.

2. Mult face acela care iubește mult. Mult face acela care face bine ceea ce are de făcut. Bine face acela care slujește cu precădere rosturile semenilor săi mai curând decât foloasele sale. Adesea ceea ce pare dragoste nu-i altceva decât imbold trupesc, căci chemările firii, ghimpele voinței, năzuința răsplătii, plăcerea omului de a se simți în largul său rar dacă se lasă cu totul ținute în frâu.

3. Cel care are în suflet iubirea cea adevărată și desăvârșită nu se caută pe sine în nimic, căci nu dorește din inimă decât un singur lucru: ca în toate să fie preamărit Dumnezeu singur. Nu pizmuieste pe nimeni, de vreme ce nu-și dorește plăcerea vreunei bucurii pentru sine; nici nu s-ar putea simți bine bucurându-se singur, deoarece, mai presus de orice, dorește să guste plăcerea fericirii în Dumnezeu. Nu ia nimic de bun din partea vreunei făpturi, ci toate rosturile le vede adunate la Dumnezeu, în al cărui izvor își au toate obârșia și întru care toți sfinții se bucură de rodul desfătării și al păcii. O, măcar o scînteie cât de mică de-am avea din focul adevăratei iubiri, am simți cu siguranță cât de zadarnice sunt toate bunurile pământului.

(Capitolul XV *Binefacerea porcede din iubire*, în *Imitațiunea lui Cristos* de Ighiașiu de Loyola)

Cu ocazia aniversării zilei dumnezevoastră de naștere: **Anamaria Crăciun, Daniela Lucan, Maria Lascău, Ioana Ciupleu, Cristina Cartiș, Viorel Laza, Irina Țițan, Mihaela Moca și Ica Anca**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Darul pâinii

Cât de mult ar trebuie să pătrundă în inima păstorilor Bisericii acest pasaj al Sfintei Scripturi ce ni-l prezintă pe Mântuitorul nu ca pe un distribuitor de haruri și minuni care își face datoria și apoi pleacă mai departe, ci ca pe un Păstor iubitor apropiat de turma lui, atent nu doar la marile suferințe, ci și la cele mai mărunte, atât de naturale, precum foamea. Ucenicii sunt tentați să se spele pe mâini și să-i trimită pe oameni să-și caute de mâncare. Și de fapt, chiar având toată bunăvoința din lume, ce ar putea face doisprezece bieți oameni în fața celor cinci mii, în afară de femei și copii? Aici regăsim o tentație constantă, ce ne privește pe toți: aceea de a considera vocația noastră de creștini ca pe o muncă normată. În momentul în care mi-am făcut orele necesare, biroul se închide până a doua zi dimineață. În mod cert, tuturor ne vin în minte exemple negative în acest sens. Îmi aduc aminte și eu de cineva care mergând să se spovedească la o mănăstire, a fost întrebat dacă are programare... Atenția pe care Isus o arată în evanghelie față de cei veniți să-l întâlnească este menită să ne convertească inimile. Fiindcă și astăzi, Mântuitorul are nevoie de ochii nostri, mâinile și picioarele noastre pentru a-i atinge pe cei care îl caută. Pasajul evanghelic pe care tocmai l-am citit ne indica voalat acest lucru atunci când ne spune că Isus nu oferă direct pâinile și peștii mulțimii, ci le dă apostolilor și apostolii le dau mai departe oamenilor. Multe dintre atențiile și harurile pe care Dumnezeu vrea să le dăruiască, au și astăzi același parcurs.

Isus așează mulțimea pe iarbă în grupuri care ne duc cu gândul la felul în care era organizat poporul lui Israel în timpul Exodului, a ieșirii din Egipt. Este semnul că poporul ce îl urmează pe Fiul lui Dumnezeu este chemat să iasă din lumea aceasta, într-un nou Exod, continuu, până la sfârșitul acestei vieți. Suntem chemați să ieșim din logica lumii în care trăim, din valorile diferite de cele ale Împărăției, din banchetele ei atunci când acestea duc la moarte. Să nu uităm că relativ aproape de locul și timpul înmușiri pâinilor, ale loc banchetul lui Irod, cel în care se hotărăște și se împlinește moartea lui Ioan Botezătorul. Isus se depărtează de acest banchet și noi suntem chemați să-L urmăm pentru a descoperi adevărata hrană, care nu se fură și nu este dătătoare de moarte, precum cea procurată prin neascultarea lui Adam. Hrana Fiului se primește în dar de la Tatăl, împreună cu binecuvântarea și este dătătoare de viață. Cum să nu recunoaștem în pâinea evangheliei de astăzi, pâinea euharistică pe care o primim la fiecare Sfântă Liturghie, cea pe care preotul, în numele lui Isus o ridică înspre Tatăl, o binecuvântează, o frânge și o împarte tuturor?

Problema principală rămâne cea a libertății noastre: ce banchet vom alege?